

σημειώσεως εἶνε, ὅτι ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις δὲν ἠρέσκετο εἰς ἐλαφρὰ μουσικὰ ἔργα, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτόλμησεν — αὕτη εἶνε ἡ κατάλληλος λέξις — νὰ μαθητεύσῃ παρὰ τῷ Haydn.

Καὶ ἐξεπλήσοσέ τοις ὅσον καὶ ἐμαγεύετο, ἀκούων αὐτὴν νὰ ψάλλῃ μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὴν ὑψηλὴν σύνθεσιν τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ «τὴν Ἀριάδνην ἐν Νάξῳ».

Δεκαπενταετίας μόλις εἰσηλθεν εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Βιέννης, ἐν ᾧ ἐπεδόθη οὐχὶ πλέον εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ὠδικῆς, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τῆς ἀρμονίας. Καὶ ἡ ἐξοχος αὕτη αἰδοῦς ἐγένετο ἐξοχος τῆς μουσικῆς γνῶστis, ὅπερ εἶνε σπουδαιότερον ἢ ὅσον τις φαντάζεται.

Ἐν ἔτει 1860 ἀνεδείχθη ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Μελοδράματι, ὑποδυθεῖσα τὸ μέρος τῆς «Μαθίλδης» ἐν τῷ «Γουλιέλμῳ Τέλλῳ». Φιλοτιμουμένη δὲ ν' ἀναδειχθῇ καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μελοδράματος ἐν Παρισίοις καὶ ἀσκουμένη πρὸς τοῦτο, κατῴρθωσεν ἐν τέλει νὰ ὑποδυθῇ θαυμασίως τὴν Βέρθαν ἐν τῷ «Προφήτῃ», τὴν Ἀλίκη ἐν τῷ «Ροβέρτῳ τῷ Διαβόλῳ», τὴν Καμένα ἐν τῷ «Μαγευμένον Αὐλόν», τὴν Ἀγάθην ἐν τῷ «Freyschut», τὴν Βαλεντίνα ἐν τῷ «Οὐγενότους», τὴν Ἐλεονώρα ἐν τῷ «Τροβατόρε» καὶ αὐτὴν ἐπι τὴν Ἄννα ἐν τῷ «Λευκὴν Κυρίαν».

Προσῆνεγκεν ἐπίσης τὸ τάλαντόν της, ὅπως συμβάλῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀρίστου ἔργου τοῦ Βάγνερ καὶ ἔψαλε τὴν Ἐλισάβετ τοῦ Lohengrin, ἡ δὲ ἐξαισία φωνῆ της ἐθριάμβευσεν, ὡς βεβαίως, καὶ ὑφέτε τὴν εἰς τὴν μουσικὴν τοῦ γερμανοῦ μουσουργοῦ ἀπνευμωμένην πολὺκροτον φῆμην.

Ὠφείλει ὅμως νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους καὶ ἦλθεν ὄντως, παρουσιασθεῖσα κατὰ πρῶτον εἰς τὸ κοινὸν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἰταλικοῦ Θεάτρου. Ἐψαλε τὸ «Χαῖρε, Μαρία» τοῦ Σούμπερ, τεμάχια ἐκ τοῦ «Stabat» τοῦ Ροσσίνι, καὶ εἶτα ὡς Ἐλεονώρα εἰς τὸν «Τροβατόρε». Ἡ ἐπιτυχία της ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ ὑπῆρξε μεγίστη, προξενήσασα βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον.

Ἡ **Γαβριέλλα Κράους** δὲν εἶχε προπαρασκευάσει περὶ ἑαυτὴν τὸν πάταγον, ὃν συνήθως ἐγείρουσιν οἱ ἔχοντες μὲν αὐτοῦ ἀνάγκην στερούμενοι ὅμως τῆς πρὸς τοῦτο ἀξίας ὅπως ἀναδειχθῶσιν· αὕτη ἠρκέσθη ν' ἀναδειχθῇ διὰ τῆς ἀξίας της, καὶ ὄντως αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ περιάψῃ περιφανεῖς θριάμβους.

Τὴν ἐζήτησεν εἶτα τὸ Μελοδράμα καὶ ἔκλεισε συμφωνίας ὅπως ψάλλῃ καὶ ἐν αὐτῷ πρώτῃ δ' αὕτη ἐνεκαίνισε τὰς παραστάσεις αὐτοῦ ἐν τῇ νῆα τοῦ αἰθοῦσι, ὑποκριθεῖσα τὴν Ραχήλ ἐν τῇ «Ἰουδαίᾳ». Βραδύτερον ἐδημιούργησεν αὕτη πρώτη διὰ δυνάμειος ὅπως ἰδιοφυοῦς τὸν χαρακτήρα τῆς «Ἰωάννας Δ' Ἀρκ» τοῦ Mermet, ἠδὲ ἠδὲ ἐξίσου καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὠδείου εἰς τὴν «Ἰουδαίαν», τοὺς «Οὐγενότους», τὴν «Ἀφρικανίδα», τὸν «Δὸν Ζουάν» καὶ τελευταῖον τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἰς τὸν «Φαῦστον».

Ἐδημιούργησεν ἐπίσης μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τὸν κυριώτατον χαρακτήρα ἐν τῷ «Tribut de Zamora» τοῦ Γκουνῶ, ἐκάστη δὲ τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐμφανισῶν της ἐσημειώθη διὰ περικλεῶν θριάμβων. Ἦρεν ἐπιφανεστάτην ἐπίσης ἐπιτυχίαν εἰς τὴν «Σαπφῶ» τοῦ Γκουνῶ καὶ εἶνε βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ εἶνε αὕτη ἡ τελευταία.

« ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ !... »

Λυοίκομος, περικαλλής, ἐνθέως μειδιῶσα
Σφαδάζει εἰς τοῦ φίλου της τὴν πάλλουσαν ἀγκάλην,
Κ' εἰς φίλημα πυρίπνοον τὰ χεῖλη προσκολλῶσα
Εἰς ὑπερτέραν ὑπαρξιν μεταραιοῦται, ἄλλην.

Εἶνε ὑψίστη ἡ στιγμή καὶ πλήρης μυστηρίου,
Ὅτε δυὰς ὑπάρξεων τὸν ἔρωτα λατρεύει.
Ὁ οὐρανὸς τὴν εὐλογεῖ μετὰ παλμοῦ μυχίου·
Εἶν' αἶνος πρὸς τὸν Πλαστοργόν, εἶνε τοῦ Πόνου χλεύη.

Τὸ σύμπαν ἐγκολπούμενος ἐκεῖνος ἐν ἐκείνῃ
—Μὲ ἀγαπᾷς; τὴν ἔρωτᾷ περιπαθῶς καὶ τρέμων,
Καὶ αὕτη εἰς τὸ σπῆθος τοῦ ἐνῶ ἠδέως κλίνει
—«Δὲν σ' ἀγαπῶ τῷ ἀπαντᾷ· ἐγγύς σου εἶμ' εὐδαίμων !

«Δὲν σ' ἀγαπῶ· οὐδ' ἐννοῶ ἀγάπην τί καλοῦσιν·
Τοῦ ἔρωτος ἡ ἄκανθα ἐντός μου δὲν ἠδέθη.
Μακρὰν σου πλὴν ἀδημονῶ, τὰ πάντα μ' ἐνοχλοῦσιν,
εὐδαιμονίαν μὲ κερνᾷ πλησίον σου ἡ λήθη ! »

«Δὲν σ' ἀγαπῶ, νὰ εὐτυχῆς πλὴν θέλω αἰωνίως·
Ἄλλὰ δὲν θέλω, ὡ ποτέ, νὰ ἀγαπήσῃς ἄλλην.
Δὲν σ' ἀγαπῶ· ἀλλὰ τὸ πρὶν μ' ἐπίεζεν ὁ βίος,
Νῦν θέλω μετὰ σοῦ νὰ ζῶ καὶ ν' ἀποθάνω πάλιν ! »

Παρθένος τέως τὴν ψυχὴν, δὲν ἐννοεῖ ἄκομα
Ὅτι ἐράται ἀληθῶς, ὅτι ἐράται πλέον.
Καὶ ἡ αὐγὴ ἀνέτειλεν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
Ἄλλὰ ὁ ψίθυρος χωρεῖ ἄκομα τῶν χειλέων !...

ΑΔ. ΜΑΥΡΕΙΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΤΗΣ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περὶ τῶν χερσαίων τειχῶν τῆς Ἀμμοχώστου ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν ἐποψὴν ἡμετέρας μελέτης ἀναγνωσθεῖσης ἐν τῷ ἐν Κων]πόλει Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ἐπανελθῶν ἐκ Κων]πόλεως ἐπεδόθη καὶ αὐθις μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἀξιοτίμου συγγενοῦς κ. Ἀλεξ. Ἡλιάδου πρὸς καταμέτρησιν τῆς περιμέτρου τῶν χερσαίων τειχῶν καὶ ἐντελεστέραν ἐξακριβῶσιν αὐτῶν συνεργασθέντες οὖν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ πολλῶν μόχθων καὶ δαπάνης οὐ σμικρὰν κατωρθώσαμεν νὰ σχηματίσωμεν τάδε :

α.) τὸν Ἀρχαιολογικὸν χάρτην τῶν χερσαίων τειχῶν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ εἰσέτι σωζομένων περικαλλῶν οἰκοδομῶν, ναῶν καὶ λειψάνων,

β.) ἰχνογραφῆσαμεν σκιαγραφικῶς τε καὶ προοπτικῶς τὴν πρὸς Ξηρὰν Πύλιν μετὰ τῶν παραπλεύρων Τειχῶν Ἀμμοχώστου καὶ Προμαχῶνος τουρκιστὶ Ἄκ-κουλέ,

γ.) τὰ Τείχη Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ λιμένος τῆς Ἀμμοχώστου τουρκιστὶ Ἰτζ-καλέ,

δ.) τὴν πρὸς Θάλασσαν Πύλιν τῆς Ἀμμοχώστου, ἐ.) ἀντεγράψαμεν πιστῶς τὰς ἐπιγραφάς, ἧτοι τὴν πρὸς τὴν ἐξῶθεν τῆς μεσημβρινῆς στήλης τοῦ ναοῦ τῆς Ἄγ.

Σοφίας εύρισκομένην, ὡς καὶ τὴν ἐν τῷ Γ'. προμαχῶνι τῆς ΒΔ. πλευρᾶς τῶν χερσαίων τειχῶν ὑπάρχουσας, ὡς καὶ ἀγγεῖόν τι (χύτραν παρ' ἀρχαίους) ἔργον κυπριακῆς τέχνης, ἐφ' ᾧ φέρονται καὶ γραφαί.

Τὰ ἔργα ταῦτα μετὰ σχοινοτενοῦς ἐκθέσεως προτιθέμενοι, ἵνα ἀποστείλωμεν προσεχῶς πρὸν τὸν ἐν Κων] πόλει Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον καὶ ὑποβάλωμεν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῶν σοφῶν αὐτοῦ μελῶν ἀναγκαζόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἵνα ἀποσπάσωμεν ὀλίγα περὶ τῶν χερσαίων τειχῶν Ἀμμοχώστου πρὸς γνῶσιν τῶν περὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ τῆς Κύπρου ἐνασμενιζομένων.

Ἡ Ἀμμοχώστος σχηματιζομένη ἐν εἴδει τετραγώνου ἦν, ὡς ἐφθην εἰπὼν, εὐκτιμένη καὶ τεχιόεσα.

Τὸ ὅλον τῆς περιμέτρου τῶν χερσαίων τειχῶν καταμετριθὲν ἀκριβῶς εὐρέθη ὅτι εἶναι 3, 180 Γαλλ. μέτρα.

Ἡ τειχοδομία ὑπάγεται εἰς τοιοῦτον εἶδος, ὥστε οἱ λίθοι εἰσὶ τεθειμένοι κατὰ ὀριζοντίους δόμους μᾶλλον ἢ ἤττον ὀμαλῶς· οἱ ὀριζόντιοι σύνδεσμοι προσαρμολογῶνται μᾶλλον ἀκριβῶς· οἱ λίθοι συνδέονται ἀλλήλοις ἐν τῇ τειχοδομίᾳ διὰ διαφόρων εἰδῶν πηλῶν συσκευμένων ἐκ τιτάνου μεμιγμένου ἄμμω καὶ ἠφαιστειωδῶν γαιῶν. Τὰ τεῖχη ταῦτά εἰσι βασισμένα ἐπὶ ἀποτόμων αὐτοφυῶν βράχων λίαν στερεῶν· οἱ λίθοι τῆς τειχοδομίας εἰσὶ κυβοειδεῖς φαιοὶ καὶ ὀρυκτολογικῶς ἐξεταζόμενοι εἰσι πλειοκαίνου στρώματος. Τὰ τεῖχη ὀχυροῦνται διὰ πύργων ὠκοδομημένων καθ' ὠρισμένα αὐτῶν διαστήματα· οἱ ἀνεγειρόμενοι πύργοι εἰσὶν ἐξέχοντες ἢ προπεπτωκότες τῶν τειχῶν εἰς προφύλαξιν καὶ υπεράσπισιν τῶν μεταξύ διαστημάτων αὐτῶν. Τὰ τεῖχη ταῦτα περιέχουσι συμπεριλαμβανόμενον καὶ τὸ τοῦ Φοσκαρίνου ἐν ὅλῳ δέκα καὶ ἕξ πύργους καὶ παρ' αὐτοῖς δέκα μειαπύργια, ὧν τὸ μεγαλείτερον φαίνεται πρὸς τὸ ΒΔ. μέρος, εἰς ὃ ἀνέρχεται τις διὰ λιθίνης γεφύρας. Τὰ μεταπύργια ταῦτα ἔχουσι μῆκος 38 μ. Γ. καὶ πλάτος 16 καὶ ὕψος πρὸς τὰ τεῖχη 4 μ. Γ. καὶ 7 πρὸς τὸ ἔδαφος τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καίτινα τούτων εἰσὶ μικρότερα τῶν μνησθέντων μέτρων. Ὁ προμαχῶν καὶ οἱ πύργοι Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου διαχωρίζονται τῆς πόλεως διὰ βαθείας τάφρου, ὀρυχθείσης ὑπὸ Πέτρου τοῦ Β'. καὶ πληρουμένης ἄλλοτε διὰ θαλάσσης, ἣτις ἤδη ἀπεξηράνθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ προξενούσης πολλὰ μιάσματα.

Τὰ μνησθέντα τεῖχη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὀχυρωματικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἐξεταζόμενά εἰσι τεχνικῶς τε καὶ ἐπιστημονικῶς ἀνεγυγερμένα καὶ δυσπολιόρκητα, ἅτε φέρονται πρὸ αὐτῶν βαθυτάτους τάφρους μετὰ ἀντιτειχιῶν ἐχόντων ἀπόστασιν ἐκ τῶν κυρίως τειχῶν 41 μ. Γ. Αἱ πλευραὶ αὐτῶν ἔσονται οὔσαι συναρμολογῶνται ἀλλήλαις καὶ συνδέονται, αἱ δ' ἐξωθεν ἐπιφάνειαι αὐτῶν εἰσὶν οὕτως τετμημέναι, ὥστε ἀποτελοῦσιν ὀμαλὸν τὸ τοῦ τείχους μέτωπον. Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν τειχῶν ὑπάρχουσι πολλοὶ ὑπόνομοι καὶ ὑπόγειοι ὁδοὶ ὡς καὶ κρύπται χρησιμεύουσαι ἐν ὥρᾳ πολέμου πρὸς τιμωρίαν τῶν πολεμίων καὶ ἐκείνων, οἵτινες διέπραττον τὰ μέγιστα κακουργήματα. Ταῦτα σήμερον ἐφαίνονται κατακεχωσμένα καὶ δυσπρόσιτα τοῖς ἐπισκεπτομένοις, ἅτε παρέχοντα καὶτρόμον πολύν. Τὰ τεῖχη ταῦτα ἔχουσι δύο πύλας τὴν μὲν πρὸς ξηρὰν τὴν δὲ πρὸς θάλασσαν μετὰ ἐτέρων πυλῶν· αἱ πύλαι αὗται ἔχουσι παραπυλίδας, αἰτινές εἰσι κατασκευασμέναι ἐν τῇ ἐτέρα τῶν κλισιάδων τῆς πύλης· ἢ πρὸς θάλασσαν πύλη ἐστὶ σιδηρὰ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔσωθεν ὑπάρχει σιδηροῦν δικτυωτὸν· ἐκάστη πύλη ἔχει ὕψος 5 μ. Γ. καὶ πλάτος 3. 60, ἢ δὲ πρὸς ξηρὰν ἔσωθεν πύλη ἔχει πλάτος 4. 30 μ. Γ. μῆκος δὲ ἀποστάσεως τῆς ἐξωθεν πύλης 13. 50 μ. Γ. Αἱ μηχαναί, δι' ὧν κλείονται αἱ πύλαι ἦσαν μείζονες, ὡς εἰκός, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς πύλης· ὁ ἐκ σιδήρου μοχλός ἐστὶ τεθειμένος ἔσωθεν ὀρι-

ζοντίως αὐτῆς καὶ κρατεῖται εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, δι' ὀπῆς διηκούσης δι' αὐτοῦ καὶ διαπερᾶται κύλινδρος ἐκ σιδήρου, ὁ λεγόμενος βάλανος, ὃς εἰσέρχεται εἰς ἐτέραν ὀπὴν ἐν τῇ πύλῃ, ὥστε πρὶν ἢ ἐκβληθῆ οὔτος ὁ μοχλός δὲν δύναται νὰ κινηθῆ οὔτε πρὸς τὸ ἐν οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἐπὶ τῶν σταθμῶν τῶν πυλῶν ἐπικείνται φλιαὶ μεγάλαι καὶ στερεαὶ ἀναλόγως τοῦ πλάτους τῶν πυλῶν· ἄνωθεν τῆς εἰσόδου τῶν πυλῶν ὑπάρχουσιν οἰκήματα ἢ πυλῶνες, ἐν οἷς διέμενον οἱ πυλωροί.

Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔστωσαν ἄλλης, ἐπιφυλαττόμενοι εὐκαιρίας δοθείσης, ἵνα γράψωμεν πλειότερα.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ 'ΔΟΝΤΙ

Ἀπὸ ὅλα τὰ ταξείδια τῆς φαντασίας μας, τὸ ὠραιότερον εἶνε τὸ πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Καὶ τί δὲν μᾶς ἐνθυμίζει!

Τὸ κατ' ἐμὲ εὐρίσκω τοσαύτην τρυφήν, αἰσθάνομαι τοσαύτην χαρὰν ἐκεῖ ταξιδεύων, ὥστε πολλάκις κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέρχομαι, ἀνέρχομαι ἢ μᾶλλον ὀπισθοδρομῶ, ὅσον τὸ δυνατόν βαθύτερον, εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην, πάντοτε, βεβαίως, μετὰ τὴν προσδοκίαν ἀνακαλύψεως μαργαριτῶν· ἀλλὰ τί τὸ θέλετε, εἶνε καὶ τόσον ἐπικίνδυνον, ὥστε ὑπάρχει φόβος μὴ λήσμων τις γενόμενος τοῦ παρόντος, μεταπέση εἰς τὰς χαριτωμένας ἐκείνας ἀνοησίας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

* *

Εἰς σύγχρονος μεγάλος ποιητῆς ἀποζητῶν πολὺ, ὡς φαίνεται, τὴν χρυσοῦν τούτου ἡλικίαν, διὰ νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ ἐπὶ τὸ ζωηρότερον, ἠξεύρετε τί ἔκαμεν;

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ μικροτέρου υἱοῦ του προσεκάλεσε πάντας τοὺς συμμαθητάς του εἰς γεῦμα μεθ' ὃ τοῖς παρέσχε τὴν ἐξουσίαν νὰ πράξωσιν ὅτι θέλωσιν, ὑποσχεθεὶς τῷ ζωηροτέρῳ ἐν γλύκισμα.

Φαντασθῆτε τί ἔγινεν! ὅλα ἄνω κάτω ἀπὸ τὰς ἀταξίας τῶν μικρῶν ἐκείνων δαιμόνων.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ ποιητῆς πρὸς τί τὸ τοιοῦτον.

Θέλω, εἶπε νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου ὅλας τὰς τρέλλας τῆς μικρᾶς μου ἡλικίας.

Ὁ ποιητῆς οὔτος ἦτο ὁ Βαλαωρίτης.

* *

Τώρα, βεβαίως, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς ταῦτα τὸ πρῶτο μου 'δόντι, εἰμὴ ὡς ἐνθυμίζον εἰς ἐμὲ τὰς γλυκείας ἐκείνας ἡμέρας.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίαν ἡλικίαν διέτρεχον, ἤμην ὄμως μικρός. Οἱ ὀδόντες μου ἦσαν λευκοὶ καὶ ἰσχυροὶ ὅσον θέλετε. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἑκαθήμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἠσθάνθη κατὶ πόνον μᾶλλον, κίνησιν ἐλαφρὰν· εἰς τῶν ὀδόντων μου ἔπασχεν, ἐζήτην τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ πρὸς τοῦτο μάρτυρες ἔστω ἢ μικρά μου γλῶσσα καὶ ὁ μικρός μου δάκτυλος.

Ἐκτοτε ἤρχισα νὰ κλαίω, θὰ μοῦ πέσῃ τὸ 'δόντι, θὰ γίνω κουτσοδόντης.

Ἡσύχασε, παιδί μου, μοὶ ἔλεγεν ἡ μήτηρ μου, θὰ κάμῃς καινούργιο, σιδερένιο, τώρα θὰ γίνῃς ἄντρας, θὰ βάλλῃς μυαλό.